

Vatra veche

Vatra veche

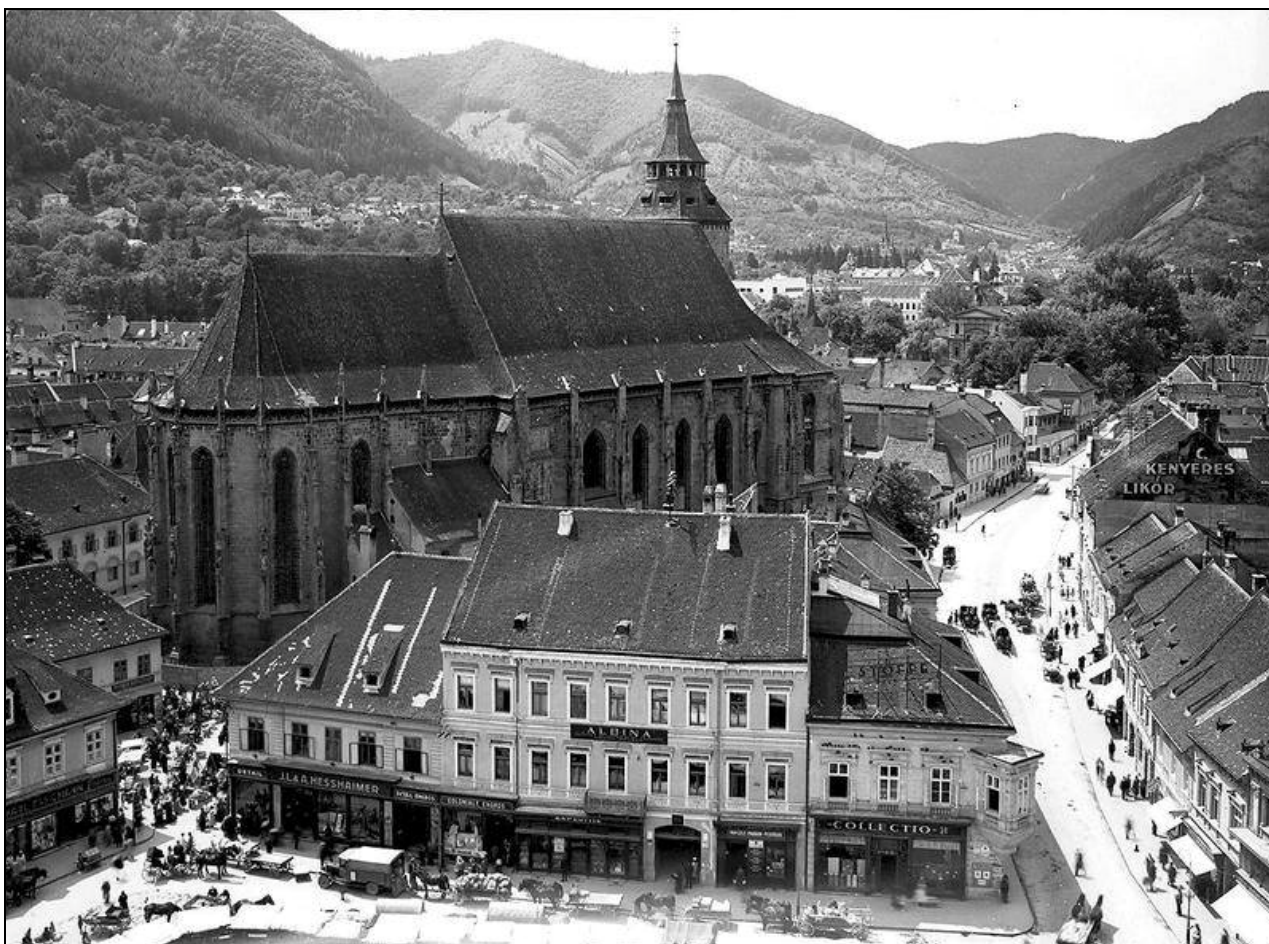
11

Români din toate țările, uniți-vă!

Lunar de cultură * Serie veche nouă* Anul VIII, nr. 11(95) noiembrie 2016 *ISSN 2066-0952

VATRA, Foaie ilustrată pentru familie (1894) *Fondatori I. Slavici, I. L. Caragiale, G. Coșbuc

VATRA, 1971 *Redactor-șef fondator Romulus Guga* VATRA VECHE, 2009, Redactor-șef Nicolae Băciuț

Brașovul de altădată

TOAMNĂ DE PRIMĂVERI

Ca dup-o rugăciune
obosită,

Doamne, te aștept să vii –
nu-nchide după tine ușa-n ceruri
și nici să nu-ntârzi.

O, prea mult cer am îngropat în mine

și răsăritul parcă-i asfințit –
nici vârsta nu mă recunoaște
și dimineața-i noapte ce-a murit.

Ca dup-o rugăciune, Doamne,
stau primăveri ascunse-n toamne!

NICOLAE BĂCIUȚ

Vatra veche dialog Virgil Tănase

Ionuț Caragea s-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanța. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, cofondator și vicepreședinte al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec etc. A fost printre câștigători și nominalizați la mai multe concursuri de poezie și proză scurtă. Este tradus în șase limbi străine: engleză, franceză, spaniolă, italiană, arabă și albaneză. A publicat peste 30 de cărți (poezie, aforisme, science-fiction, eseuri critice, memorialistică, antologii). Este considerat de critica literară unul dintre liderii generației poetice douămiiste și unul dintre cei mai atipici scriitori de care dispune în prezent România.

Biografia detaliată poate fi citită pe situl oficial al autorului: www.ionutcaragea.ro

Plutire

poetule
trebuie să fii atent
chiar dacă inspirația te face
să crezi că plutești
deasupra tuturor lucrurilor
încă mai poți strivi
iarba, florile
și alte minuscule creaturi
tu trebuie să fii
protectorul vieții
chiar și în cele
mai mici detalii

te rog
încarcă-ți plămâni
cu mirosul de tei al clipei
și pășește
precum sufletul blajin
o face peste întinderea
celor patruzeci
de zile

Sabie ascuțită

timpul se măsoară
în visele pe care le trăim
într-o altă viață

o briză de întuneric
ne îndeamnă să dăm înapoi
ceasul umbrelor
și nu înțelegem

ne agățăm de lumină
așa cum orbii se agață
de alfabetul Braille
sperând la conversații intime
cu divinitatea

dar lumina este o sabie ascuțită
înfiptă în inima tuturor viselor
viața e răgazul spintecăturii

și totuși
pentru înfrumusețarea iluziilor
sufletele se leagănă
pe o pânză de păianjen

fără prea multă risipă
de realitate

Poezie cu cifru

memoria este o poezie cu cifru
codul îl știe doar
sufletul meu

eu tot încerc să-l aflu
pe ghicite prin poemele mele
îmi storc mintea de idei și de sensuri
dar codul îl știe doar
sufletul meu

apare și specialistul
își stoarce și el mintea
de idei și de sensuri
dar codul îl știe doar
sufletul meu

nu-i nimic
voi aștepta ca sufletul meu
să-și lase jos sacul de carne
pe care-l duce-n spinare și să viseze
un pic cum se moare
poate îl voi trage de limbă
sau poate, cine știe
nu se va întoarce din vis
va rămâne într-o adunare ad-hoc
încât moartea să aibă
pe cine să poarte ca breloc
la cheile cu care se deschid
toate porțile

Fântâna otrăvită

dacă și umbra ar simți
în întunecatul ei trup

căldura inimii mele
poate mi-ar spune:
te iubesc!

dar ea este oarbă
mută și rece
ca o fântână otrăvită

din ea se adapă
doar cuvintele mele
cele mai însetate
de neant

Învieria dintre contraste

noaptea este
umbra paradisului
care plutește deasupra
întregii noastre lumi
dar absentăm cumiți
de la această revelație
înstelată de promisiuni

în timp ce ziua este
sufocarea cu lumină
în care respirăm
doar prin umbre
somnia veșnic
al morților

cuvântul meu
este înviera dintre
contraste

un fel de vis
în spațiul
nedeterminării

Singurul regret

stăm la rând
în fața dezastrelor
până și lacrimile
stau la rând în fața
unor iubiri fantomatice

numai respirațiile
și bătăile inimii
se grăbesc să umple
vidul atotdevorator

regret doar că
visele frumoase
nu durează mai mult
sau le uităm înainte
de a le ține minte

fără ele nu pot muri
pe de-a-ntregul
în aceste cuvinte

IONUȚ CARAGEA

„Din volumul în pregătire *Mesaj
cătredre ultimul om de pe Pământ*)